

Postanowienie z dnia 22 października 1998 r.

II UZ 95/98

Nazwanie przez stronę pisma "skargą o wznowienie postępowania" nie uzasadnia, bez dodatkowych wyjaśnień strony, potraktowania pisma jako kasacji i stosowania wymagania określonego w art. 393² § 1 KPC.

Przewodniczący: SSN Teresa Romer, Sędziowie SN: Jerzy Kuźniar (sprawozdawca), Stefania Szymańska.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 22 października 1998 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy z wniosku Czesława H. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w C. o wysokość świadczenia, na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie z dnia 27 lipca 1998 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

u c h y l i ć zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e n i e

Decyzją z dnia 30 grudnia 1995 r. organ rentowy dokonał waloryzacji emerytury wnioskodawcy Czesława H. od 1 grudnia 1995 r. ustalając wysokość świadczenia na kwotę 607,53 zł.

Od powyższej decyzji wnioskodawca wniósł odwołanie do Sądu Wojewódzkiego w Lublinie, który oddalił je wyrokiem z dnia 20 grudnia 1996 r.

Postanowieniem z dnia 27 lutego 1997 r. Sąd Wojewódzki odmówił sporządzenia uzasadnienia wyroku, stwierdzając, że żądanie wnioskodawcy w tym przedmiocie zgłoszone zostało przed datą ogłoszenia wyroku i dlatego nie wywołuje skutków prawnych.

Na powyższe postanowienie Sądu Wojewódzkiego wnioskodawca złożył zażalenie, w którym wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i doręczenie wyroku wraz z uzasadnieniem.

Postanowieniem z dnia 17 kwietnia 1997 r. Sąd Apelacyjny w Lublinie, podzielając stanowisko Sądu Wojewódzkiego, oddalił zażalenie.

W dniu 10 października 1997 r. Czesław H. złożył wniosek o wznowienie postępowania, w którym stwierdził, że nie brał udziału w postępowaniu przed sądem i z tego względu został pozbawiony możliwości obrony swych praw. W skardze o wznowienie postępowania wnioskodawca podnosił, iż nie stawiał się na rozprawę w dniu 11 grudnia 1996 r. ponieważ był chory.

Postanowieniem z dnia 30 stycznia 1998 r. Sąd Wojewódzki odrzucił skargę powoda, stwierdzając, że zgodnie z art. 407 KPC skargę o wznowienie postępowania wnosi się w terminie trzymiesięcznym i termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, a gdy podstawą jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji - od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona lub jej przedstawiciel ustawowy. Czesław H. stwierdził, że o wyroku Sądu Wojewódzkiego dowiedział się w dniu 17 lutego 1997 r., skargę o wznowienie postępowania wniósł dopiero 10 października 1997 r., dlatego też jego skarga podlega odrzuceniu, zgodnie z art. 410 § 1 KPC.

Na powyższe postanowienie Czesław H. złożył zażalenie, w którym wniósł o uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w Lublinie postanowieniem z dnia 10 czerwca 1998 r. oddalił zażalenie, dzieląc stanowisko Sądu Wojewódzkiego.

Od powyższego postanowienia wnioskodawca złożył, pismo nazwane skargą o wznowienie postępowania, i wniósł o jego uchylenie oraz o uchylenie orzeczeń Sądu Wojewódzkiego poprzedzających zaskarżone postanowienie.

Sąd Apelacyjny w Lublinie postanowieniem z dnia 27 lipca 1998 r. odrzucił kasację, nazwaną skargą, stwierdzając, że została ona wniesiona przez samą stronę, która nie zalicza się do kręgu osób wymienionych w art. 393² § 2 KPC i jako niedopuszczalna w rozumieniu art. 393⁵ KPC podlega odrzuceniu. W zażaleniu na to postanowienie, wnioskodawca zarzucił, że - wobec nazwy i treści pisma - Sąd Apelacyjny nie miał podstaw do potraktowania go jako kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione.

Postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 10 czerwca 1998 r. [...], oddalające zażalenie wnioskodawcy, zostało przez niego zaskarżone pismem nazwanym skargą o wznowienie postępowania. Nie było więc podstaw, by wbrew jego nazwie i treści, z urzędu traktować je jako kasację i stosować w związku z tym rygory przewidziane w art. 393² § 1 KPC. Rzeczą Sądu Apelacyjnego było - w przypadku wątpliwości - wezwanie wnioskodawcy do sprecyzowania treści pisma i oświadczenie się, czy winno być potraktowane jako kasacja (art. 130 w związku z art. 393³ i 406 KPC). Zaniechanie tego w sytuacji, gdy w zażaleniu na postanowienie Sądu Apelacyjnego odrzucające kasację, wnioskodawca wyraźnie wskazał, że pismo jego nie było kasacją, ale skargą o wznowienie postępowania, daje podstawy do przyjęcia, że odrzucenie kasacji nie było uzasadnione.

Z tych względów należało uchylić zaskarżone postanowienie i orzec jak w sentencji. W związku z tym Sąd Apelacyjny powinien rozpoznać i ocenić złożoną przez wnioskodawcę skargę o wznowienie postępowania.

=====